

LENNGREN, ANNA MARIA
OVIDIUS NASO, PUBLIUS

**Dido til Eneas. Heoride. Öfversättning utur
Ovidius af A.M.M. Stockholm, tryckt hos
Johan Georg Lange, 1778.**

Stockholm
1778

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

OVIDIUS

DIDO
TILL
ENEAS

Klass. prof.
Lat. övers.
(1822)

1700 - 1829

OVIDIUS NASO, Publius

Vitt. Sv.
Klass profie
Lat. Övers
(Bd)

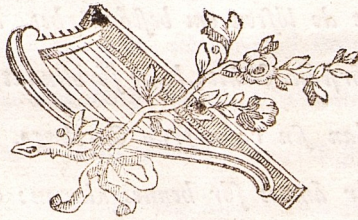
1700 - 1829

DIDO
TIL
ENEAS.
HEROÏDE.

ÖFVERSÄTTNING
UTUR
OVIDIUS
AF
A. M. M.

*Anna Maria Lenngren, född
f. Malmstedt*

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS JOHAN GEORG LANGE, 1778

fr Lenngren

UNDERRÅTTELSE.

DIDO, Prinsessa af Tyrus, var gift med Sichæus, Herculis Präst, hvilken af hennes Bror Pygmalion, som ville bemäktiga sig hans rikedomar, blef mördad vid sjelfva Altaret; hvarefter hon, för at undvika denne sin Brors grymhet, såg sig nödsakad, at lämna sit fädernesland; och anlände med stora skatter til Libyen, hvarest hon köpte sig et landstycke och bygde Staden Carthago. En håstig storm drefde ENEAS, som jånkte sit medfölje undsluppit elden vid Trojas förstöring. DIDO ansåg deras ankomst med nöje och tilböd äfven ENEAS sin Spira, hvilken hon med en öm kärlek förbant honom at emotaga: Men ENEAS, som ämnade sig til Italien, ryggade snart de löften om beständighet, hvarmed han, under en förståld ömbet, hade förblindat henne, och bestämde sedan sin resa från Carthago. Detta hans beslut utgör ämnet för hennes klagan: och då hon ej kan beveka honom at förändra sit upsåt, dödar hon sig sjelf förtviflad med et svärd, som denne otrogne Trojanen hade skänkt henne.

DIDO TIL ENEAS.

SOM Svanen klaga plär, då han vid stranden hvilar,
Och, under sorgfen fång, til sin förvandling ilar;
Så äfven nu mitt bröst det sista utbrott gör:
Jag yppa vil mitt qual; jag klagar och jag dör.
Du grymme, som dig djerft utaf ditt brott förnöjer!
Jag ej at röra dig min ömma klagan höjer,
Men sen jag redan sjelf förlorad är förut,
Jag äfven några ord förlora må till slut.

Du refer . . . . ingen ting ditt upfåt kan förståra,
Ej DIDOS qual förmår, at dig til ómkan róra;
Och under samma vind, som nu din kosa flyr,
Ditt löfte på en gång med dina segel flyr.
Den, som af ädel drift din lycka velat óka,
Du lämnar, för at nu et okänt rike sóka:
Carthagos stolta torn förnöja dig ej mer,
Du anser med förakt den spira man dig ger.
Til nya äfventyr förmäten du dig ämnar,
Och åt et ovisst hopp dig flycktigt ófverlämnar;
I stället för det land, som redan hör dig til,
Du kring de vilda haf et rike sóka vil.
Men om til ónskad hamn dig vädret skulle fóra,
Hvem lär dock af sin thron dig villigt offer góra?
Hvem lär af ädelmod sit Rike och sit Land,
Med nöje lämna bort uti en okänd hand?
Förr än, i detta fall, du kan ditt upfåt vinna,
Det för dig återflår, at än en DIDO finna;
At åter rója få ditt falska hjertas art,
Och ge et löfte bårt, som glómmes lika snart.
När skall du få en Stad, der du som här kan råda,
Och ófver folk och land, från egna murar skåda?
Och om du detta mål kan vinna utom mig,
Du ej en Maka får, som lika álskar dig.

Jag brinner utan hopp och med den ömsta plåga,
Likförm et offer tärs utaf sin helga låga.
ENEAS! jag din ed mig jämt til minnes för:
Du rubbar dagens frid och natten fömmulös gör.
Du dóf och otackfam ej minsta tróft mig unnar,
Men idel trolóshet mitt hjerta grymt förkunnar;
Och fast du i ditt bröst få mycken hårdhet bär,
Min kárlek af din bild, ditt väfend dårad ár.
Med alt mitt ómma qual, ENEAS mig behagar,
Jag på hans trolóshet, men ej på honom klagar;
Jag honom mot min eld, mot áran brottlig fer,
Men fen jag klagat har, jag álskar honom mer.
Se *Venus!* alt det qual jag för din Son skall lida;
Låt honom icke mer den ljufva eld befrida,
Som han mig skyldig ár och som du tända kan,
Mitt hjerta vágrar mig, at álka någon an.
Låt honom af sit brott, til ádel ánger föras,
Om han et hjerta har, så bór det kunna róras;
Men ... med et flycktigt hopp jag sjelf mig nu bedrar,
ENEAS kánflolós, ej någon ómhet har. ....
Du i en ódemark af vilddjur alstrad blifvit,
Och klippans hårda brant ditt väfend grymhet gifvit.
Du bår uti ditt bröst det hafvets vilda art,
Som sjelfit tycks neka dig en djerf och trolós fart.

Hvart flyr du? Vintren sjelf ditt uplåt gör förgåfves;
Se böljan retad är och utaf óstan häfves.
Ach, at hon i fit ras mig måtte bistånd ge,
Och du at dröja kvar ännu dig nödgad se!
ENEAS! ingen ting emot din grymhet våger,
Mer billighet än du det vilda vådret åger.
Det tyckes som min sorg den ilskna stormen rör,
Då jag, förutan tröst, dig den til finnes för.
Men, fast med evig köld du borde hatad blifva,
Min ómhet aldrig kan ENEAS ófvergifva;
Fast af din falska själ min kärlek nu förmås,
Jag älskar dig för högt, at se ditt lif förgås.
Dock jag med all min bön dig fåfångt söker tvinga,
Blott du kan från mig fly, du skattar döden ringa;
All fara för ditt lif du från din tanka slår,
Du glömmmer hafvets svek och hvad det grymt förmår.
När på des vida rymd din kosa du vil vända,
Förmäten du ej ser, hvad snart dig der kan hända;
Det rummet vådligt är, ENEAS du ju vet,
At hämden, der beredd för köld och trolóshet,
Skall med en dubbel rätt, de falskas lif förfólja,
Då kärleks egen Mor är alstrad af des bölja.
Du ser det är ditt väl, som eldar mitt begär;
Jag räds förlora dig, och sjelf förlorad är.

Fäst jag, af ädel harm, som ovän dig bör nämna,
Jag fruktar dock det våld, som hafvet dig kan ämna;
Nej, min ENEAS! lef, af alla plågors magt,
Din död mig fårar mer, än otro och föragt.
Min hämd sig fåfångt kan få hårdt mot dig förklara,
Må häldre til min död ENEAS orsak vara!
Den, med de ömsta skjäl, blir DIDO mindre svår;
Om blott från faror fri ENEAS lefva får.
Välan, dig föreställ en storm, som fasa väcker,
Som, fölgd af svarta moln, din djerfva kosa stäcker;
Ach låg! (men utan vigt min spådom vara må!)
Hvad lär då fynas dig? Hvad lär du tänka då?
Förgäfves skall du mer emot ditt samvet sträfva,
Din sorgfna Makas bild skall för din åsyn sväfva;
Bedragen i sit hopp, bedrófvad, blodig, blek
Skall hon dig förebrå din mened och ditt syek.
Du skall, men alt för sent, för hämdens åska häpnä;
Och tro at mot ditt bróft sig afgrunds-magter väpna,
Ja, sjelf du låga skall, då faran förestår:
Jag har förtjent det straff som nu mig öfvergår.
ENEAS! kan du ej din grymhet rådrum gifva?
Dröj än, en fåker fart skall din belóning blifva;
Och, om du lika hård, ej vil mitt qual förstå,
Så lät dock för din Son en billig ómhet rå.

Betänk! när du från mig, med fåfång ifver haftar,
 Uti hvad farors mängd, du äfven honom kaftar;
 Hans ofkuld aldrig har til hårdhet gett dig fog:
 At du min död berett, det kan ju vara nog.
 Skall ock den helgedom, du fralft ur eldens lågor, (*)
 Nu lämnas til et rof åt hafvets vilda vågor?
 Har du den rena nit för dina Gudar glömt,
 Hvaraf du dock för mig få ofta dig berömt? ....
 Men nej, din grymma själ, at all sin ondaka öfva,
 Har blott med denna dickt min kärlek velat söfva;
 Du aldrig vördnad känt för någon Guda-magt,
 Och idel falskhet röjs i alt hvad du mig sagt.
 Dock ... jag ej öfver dig har ensam rätt at klaga,
 Du har ej början gjort, at listigt mig bedraga;
Iuli vackra Mor (**) det öde äfven rönt,
 At du med köld och flärd har hennes eld belönt.
 Jag i mitt ömma bröst en liflig oro kände,
 Då för mig yppadt blef, hur henne detta hände:
 Men dårad för mitt val, jag ej den fara såg,
 Som af din falska själ mig äfven förelåg.
 För denna svaghet skull, har jag förtjent min våda,
 Då ditt förräderi jag strax ej kunnat skåda;
 Dock sjelft ditt hjertas svek skall skynda på ditt fall,
 Och Gudars stränga hämd din hårdhet straffa skall.

(*) Vid Trojas förstörelse.

(**) Creusa, Eneas förra Gemål.

Förrådsk har du glömt, sen du ditt löfte brutit,
At okänd än af mig du skydd och vård har njutit,
När du af vågor drefs uppå et retadt haf,
ENEAS! jag åt dig båd hamn och Rike gaf.
Ach, at min rena drift sig härvid låtit nöja!
Hvi skulle med min dygd sig någon svaghet röja?
Hvi har en menlös eld jag brottfligt bifall gett,
Och af min kärlek kjust, ej hjertats våda fett?
Ach olycksfulla dag, som alt mitt qual beredde!
Då sig de svarta moln kring jorden hastigt bredde,
Och jag för regnets flod i grottan sökte skygd,
Der något öfvervann min oskuld och min dygd:
Et gällt och häftigt ljud förkjuste då mitt öra,
Jag Kärleks-Nymphers röst mig lifligt trodde höra;
Men hvad jag villse för! . . . af plågo-andars hop
Mitt öde tolkat blef med detta grymma rop.

Du oskuldens rena kraft, som jag så gruffigt sårat!
Jag bäfvar för det brott, hvartil mig kärlek dårat;
Du som *Sichai* mull så helgad vara bort!
Tag ut en rättvis hämd för hvad min blindhet gjort. . .

At denna Makas dygd i vördadt minne bära,
Har jag et Tempel byggt och invigt til hans ära;
Från detta dystra rum, dit mig min saknad fört,
Jag af *Sichæus* sjelf mig tydligt kallad hört.
Ja! ... det hans skugga är, som ofta plär mig ropa,
Då tusend ömma qual mig genast öfverhopa:
Sichæus! när din röst mig detta dödsbud ger,
Jag, til at nalkas dig, mig alt för brottlig fer:
Ej dödens hårda slag hos mig den fruktan våller,
Som nu, at följa dig, mitt mod tillbaka håller:
Nej, det min ånger är och minnet af det brott,
Som jag emot ditt stoft, förvillad har begått.
En skicklig uphofsman min oskuld fått förloda,
Hans väfend in för dig min urlåkt må beroda;
At *Venus* var hans Mor, at han en älskad Far,
Af äldrens börda trött, så ädelt burit har,
Alt gaf mig billigt hopp, at hos *ENEAS* finna
En eld, som lika hög beständigt skulle brinna;
Min ömhets föremål ju först betraktas bör,
Kanske min kärlek sen mig mindre brottlig gör.
Då detta hjertats drift man vil som fel fördömma,
Kan man des ämne då, des vackra orsak glömma?
At han min ömma tro, vid tusend löften vann,
Ej i min bittra forg, min eld förnedra kan.

Men ach, hvad olycks-moln min hela lefnad hólja!
Mitt óde vil i alt sin förra hårdhet följa,
Vid Altar-foten grymt, min Maka mördad blef,
Det var min håtka Bror som denna last bedref.
Ej någon plåga gifs, som mig ej ämnad blifver,
Ifrån min fosterbygd man mig i landsflykt drifver,
Sichæi dyra mull begråten lämnas kvar,
Och af min Bror förföljd, jag som en usling far:
Från tusend farors hot en hamn jag ändtlig hinner,
Och bland et okänt folk jag någon tillflykt finner;
Den strand, som jag dig skänkt, då blef til mig förfäld,
Och jag mig frälsad såg ifrån Tyrannens våld.
En Stad jag bygger opp och stålta murar sträcker,
Hvarmed jag grannars hat och ilskna afund väcker,
Och knapt jag til försvar befälta får mitt land,
Förrän jag hotad blir med örlog, mord och brand.
Hvad har jag icke fog at på mitt óde klaga! ...
Af många hjeltar fökt, som velat mig behaga,
Har jag af blindhet flyrd, mig deras harm berett,
Då jag min hand och thron dig, otacksamme! gett ...
Men ... när du ger mig skäl, at detta val begråta,
Hvad kan då blott min sorg, för all din grymhet båta?
Hvi slutes jag ej strax i bojor och i band,
Och fången lämnas bårt uti min ovåns hand?

Du vet, jag har en Bror, som döden åt mig ämnat,
Hvi har du icke ren uti hans våld mig lämnat?
Han, som *Sichai* blod barbariskt gutit har,
Helt fäkert ock åt mig et lika öde spar.

ENEAS, du som djerft få många brott kan göra!
Hur tror du, at en Gud skall dina suckar höra?
Nej, utaf den sin ed förrådiskt glömma kan,
En ren och himmelsk magt tar ingen dyrkan an:
Och för den helgedom, du fått ur lågan freda,
Du offer tufendtals förgäfves skall bereda:
Ty vet, den håldre valt, at bli til grus och sand,
Än at din dyrkan få och frälfas af din hand.

Kanske när du mot mig ditt grymma upfåt följer,
En påfölgd af ditt brott sig i mitt sköte döljer,
Som för din hårdhet skull, mitt öde dela bör
Och med sin forgfna Mor och hennes väfend dör.
Men när mitt ömma hopp du kan förrådisk svika,
Bör gnistan af dig sjelf med mig förgås tillika?
Förhårdad du ej hör Naturens egen röst,
Och mänsklighetens Lag är okänd för ditt bröst.

Den Gud, som dig befalt, at åter från mig vända,
Ach, at din resa hit han aldrig låtit hända!
Hvi har Carthagos strand du nånsin nalkas fått,
Der du mitt svaga bröst min kärlek har förrätt?
På hafvets falska rymd du nu din tid förnöter,
Der, under stormens ras, dig faran ständigt möter:
Ej Troja i sin magt mer ifrigt sökas bort,
Ån du nu söka vil en vild och okänd ort.
Ej dina faders bygd ditt lyfna sinne retar,
Nej det är Tiberns strand, som djerft du efterletar;
Men vet, at du, til straff för köld och tyranni,
Skall, hvar du hamna vil, ändå en främling bli.
Betänk ENEAS dock hur du dig sjelf förglömmar!
Det Land, du söka vil sig för din kosa gömmer,
För dina stälta skepp det likfom undångår,
At hinna til dess hamn din ålder knapt förflår.
Tag håldre mot det folk, hvars trohet ej skall fela,
Min Thron, min rikedom jag nögd med dig vil dela.
Du et Trojaniskt Slott kan äfven finna här,
Der mera lyckligt du en helgad Spira bär.
Och, om du med din Son vil krigets lagrar vinna,
Skall ock för denna lust du här en utväg finna.
Tag blott det Rike mot, som jag nu skänker dig,
Det lika tjenligt är för både frid och krig;

Men då til grymma värf, med väpnad hand du ilar,
Vid Venus och din Bror och vid hans guda-pilar,
Jag endast dig befvär, at dock det rum du spar,
Som dig, til egendom, fig villigt lämnat har.

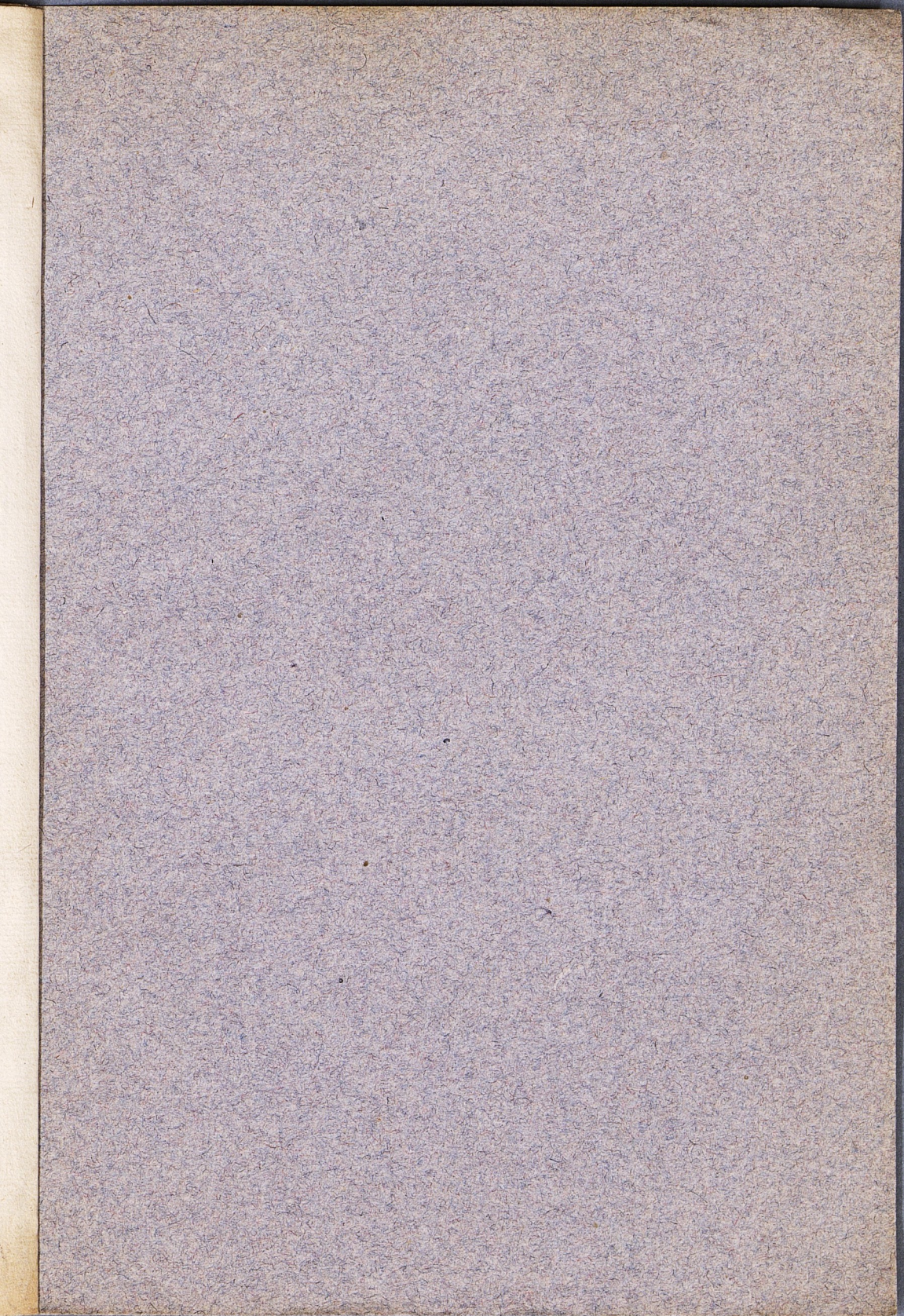
SÅG grymme! för hvad brott du ur din häg mig drivit? ...
Om det kan kallas fel, at jag min tro dig gifvit,
At jag af oskuld flyrd dig älskat ömt och fritt;
Då gifves intet bröst mer brottfligt, än som mitt.
Hvad orsak äger du, at köld mot Dido nära?
Ej mina faders ätt har nånsin kränkt din ära,
Sicheus i sin tid ej vapen mot dig fört,
Och aldrig har min Far til hämd ditt sinne rört.
ENEAS! om du blygs, at mig som Maka nämna,
Jag gärna denna rätt vil för ditt högmod lämna;
För dig jag lider alt: blott Dido hör dig til,
Det gifves ingen skymf, som hon ej tåla vil.
Men, om min ömma sorg ej kan ditt upfåt mota,
Besinna dock ännu de faror, som dig hota,
Dröj endast med den flygt, som du beslutit har,
Tils vid en bättre tid du mera säkert far;
Den omsorg mig förtro, at tiden för dig staka,
Jag skall vid lämplig vind ej hålla dig tillbaka;

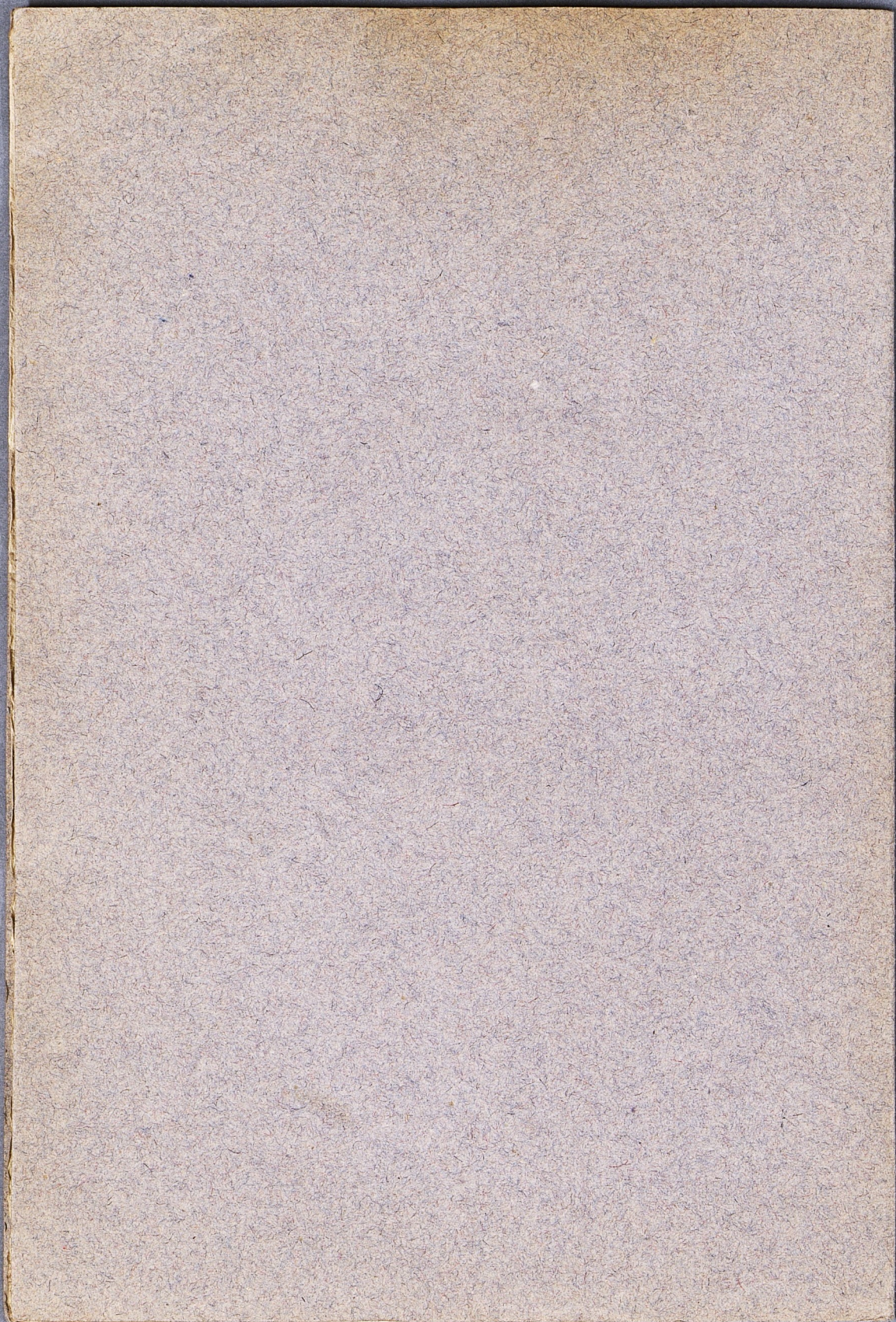
När luften mera blid blir mindre tung och kall,
Jag på din grymma färd sjelf villigt skynda skall.
Min kärlek vil sig ómt med detta uppskof nöja;
Och för din flottas hjelp du sjelf behöfver dröja,
Mot anfall utaf storm den icke håller prof,
Och ån ditt trötta folk af hvila har behof.
ENEAS! för den tro, hvarmed du älskad blifvit,
För alla ónna prof min kärlek dig har gifvit,
Och för det helga band, som smickrat har mitt hopp,
Jag dig med tårar ber, din flyckt at skjuta opp.
Låt ej en fåfång håg ditt hjerta få förvilla,
Drój tils med havvets svall min kärlek sig får stilla,
Och jag med mera tid mitt svaga hjerta lår,
At tåla det, som nu mig svårt och dödligt år. ...
Men då ej all min bön förmår din ómkan väcka,
Skall en förtviflad hand min bittra lefnad stäcka;
Mot mig du icke mer skall ófva ditt förakt,
Min oskuld fredas skall af sjelfva dödens magt;
Han ånda skall de qual, som i mitt hjerta rafa,
Och lifvet, mer ej kårt, jag skådar nu med fasa ...

ACH, at i denna stund du kunde se min bild!
Kanske du åndtlig rörd blef mindre grym och vild.

Jag skrifer, och et svärd uti mitt sköte sluter,
Det jag af liflig forg med tårar ömt begjuter,
Det är en skänk af dig, som pröfva skall mitt mod,
Och tvättadt utaf gråt det färgas skall med blod.
ENEAS! til de qual, som ödet åt mig ämnadt,
Hur passar icke väl den gåfva du mig lämnat? ...
Men jag ej fåras först, då svärdet gör mitt slut,
Af kärleks grymma hand jag fårad är förut.

MIN Syster! du som vet, hvad motgång jag förfarit,
Som både om mitt brott och oskuld kunnig varit;
Du, som beklaga lär mitt öde och mitt fall,
Du ock den sista tjänst min aska gifva skall.
När, genom lågans kraft, mitt sloft fått famladt blifva,
Skall på en marmor-vård du DIDOS minne skrifva;
Men då *Sichæi* mull jag icke trogen dör,
Du ej som hans Gemål mig mera nämna bör.
Skrif blott, *at DIDO sist, betagen af sin smärta,*
Beväpnat har sin hand emot sit eget hjerta,
Och at ENEAS sjelf, hvars lycka hon berett,
Til hennes grymma död båd svärd och orsak gett.

www.books2ebooks.eu